

Αριθμός 33709/2009

(Αριθμός εκθέσεως καταθέσεως αγωγής 43.555/29.10.2008)

**ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ**

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Μυρσίνη Κοντογιάννη, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου και από τη Γραμματέα Μαρία Μωραϊτου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, στις 19 Μαΐου 2009, για να δικάσει την με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 43.555/29.10.2008 αγωγή, με αντικείμενο τον καθορισμό και την επιδίκαση εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του Ν.2121/1993, μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Του αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Στουρνάρη 39) και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Σαπφούς 10) και εκπροσωπείται νόμιμα, 3) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Πατησίων 130) και εκπροσωπείται νόμιμα και 4) Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ» και το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής (οδός Αριστοτέλους 65) και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν διά του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Γρηγόριου Τρικούκη (Α.Μ.Δ.Σ.Θ. 4702), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις,

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «.....», που εδρεύει στη (οδός) και εκπροσωπείται νόμιμα, ως ιδιοκτήτριας του ξενοδοχείου «.....», που παραστάθηκε διά της πληρεξουσίου δικηγόρου της Αφροδίτης - Μαρίας Σταυρίδου (.....), η οποία κατέθεσε προτάσεις.

Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης ορίστηκε αρχικά γιο τη δικάσιμο της 13.1.2009, κατά την οποία αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 19.5.2009.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ δημόσια συζήτηση της υποθέσεως οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους,

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Σύμφωνα με το άρθρο 49 Ν. 2121/1993, «όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο ... ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η

εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαιίνεται το αρμόδιο δικαστήριο». Με τη διάταξη αυτή (που προστατεύει τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, καθώς και των παραγωγών του υλικού φορέα του πνευματικού έργου) προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επιλύσεως της διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Ο νομοθέτης έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να προστατεύουν δικαστικά ή εξώδικα τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών κ.λπ. (βλ. σχετικά Γ. Κουμάντο, ο.π., σελ. 368 σημ. 752, όπου παρατίθεται νομολογία με βάση το προγενέστερο δίκαιο) «διευκόλυνε» τους οργανισμούς αυτούς, για να επιτελέσουν τους σκοπούς τους, με τρία δικονομικά προνόμια: Α) Οι οργανισμοί μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικώς ή εξωδικώς, στο δικό τους όνομα είτε η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση εξουσίας, είτε σε πληρεξουσιότητα κατά το άρθρο 54§3. Ενεργούν λοιπόν εξ ιδίου δικαίου και δεν χρειάζεται να διευκρινίζουν ποια είναι η ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον δικαιούχο (άρθρο 55§2 εδάφιο β). Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 54§3 η ανάθεση μπορεί να γίνεται είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας είτε με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας. Η ανάθεση αφορά όλα τα έργα του δημιουργού που είναι κατάλληλα για την εκμετάλλευση με την εξουσία στην οποία αναφέρεται η ανάθεση ή ορισμένα από αυτά. Σε περίπτωση αμφιβολίας τεκμαίρεται ότι η ανάθεση αφορά όλα τα έργα, συμπεριλαμβανομένων και των μελλοντικών έργων για χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο από τρία χρόνια. Β) Η δεύτερη διευκόλυνση αφορά στο αναγκαίο περιεχόμενο του δικογράφου, με το οποίο ζητείται δικαστική προστασία. Ο οργανισμός δεν είναι ανάγκη να αναφέρει όλα τα έργα των δικαιούχων που εκπροσωπεί και για τα οποία ζητείται η δικαστική προστασία αλλά αρκεί, κατ' εξαίρεση, η δειγματοληπτική αναφορά των έργων αυτών (άρθρο 55§3). Το κυριότερο όμως προνόμιο αφορά την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών τόσο κατά την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών, όσο και κατά την δικαστική προστασία των δικαιούχων. Προσφεύγοντας λ.χ. ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων τραγουδιστών στο δικαστήριο για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 είναι υποχρεωμένος για την πληρότητα του δικογράφου να δηλώσει όλους τους τραγουδιστές, οι οποίοι έχουν αναθέσει στον οργανισμό τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το ένδικο περιουσιακό τους δικαίωμα. Προκειμένου όμως να αποδείξει με βάση τους γενικούς αποδεικτικούς κανόνες τον ισχυρισμό του αυτό, θα έπρεπε να προσκομίζει κάθε φορά για το σύνολο των έργων (ρεπερτόριο) που διαχειρίζεται ατέλειωτη σειρά νομιμοποιητικών εγγράφων (πληρεξουσιότητας ή μεταβίβασης). Αντί γι' αυτό, ο νόμος δημιούργησε ένα τεκμήριο, σύμφωνα με το οποίο «τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα» (άρθρο 55§1 εδ. α). Το τεκμήριο είναι βέβαια μαχητό και, όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη, ο αντίδικος μπορεί να αποδείξει ότι η αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη (Γεωργίου Κουμάντου,

Πνευματική Ιδιοκτησία, 8η έκδοση 2002, σελ. 367-368). Είναι λοιπόν σαφές ότι το τεκμήριο λειτουργεί αποδεικτικά και η καθιέρωση του δεν αναιρεί την υποχρέωση του αιτούντος οργανισμού να διατυπώνει το δικόγραφο του με ορισμένο τρόπο (118, 216 ΚΠολΔ), αναφέροντας όλους ανεξαιρέτα τους δικαιούχους που του έχουν αναθέσει τη διαχείριση, ώστε να δικαιολογείται η αρμοδιότητά του να διαχειρίζεται και να προστατεύει αυτούς. Αυτό άλλωστε ορίζεται ρητά και στο νόμο: Πρέπει πρώτα ο οργανισμός να δηλώσει εγγράφως τους δικαιούχους και τα έργα που τους έχει μεταβιβάσει η σχετική εξουσία κλπ. και κατόπιν θα λειτουργήσει αποδεικτικά το τεκμήριο αρμοδιότητας ώστε να αποφύγει την επίκληση και προσαγωγή των νομιμοποιητικών εγγράφων. Αν δεν γίνει η κατά τα ανωτέρω αναφορά στο δικόγραφο των δικαιούχων, τότε φυσικά δεν θα είναι δυνατό να προβεί και ο αντίδικος χρήστης σε ανατροπή του τεκμηρίου, αφού δεν θα είναι γνωστά τα πρόσωπα και τα έργα που καλύπτει. Πάντως, η γενικόλογη αναφορά ότι ο οργανισμός καλύπτει όλους τους δικαιούχους και όλα τα έργα αυτών δεν αρκεί. Ακόμη και στην περίπτωση που ένας μόνον οργανισμός έχει αρμοδιότητα διαχείρισης για όλους τους δικαιούχους και για όλα τα έργα τους, απαιτείται η ονομαστική έγγραφη αναφορά τους. Πολύ περισσότερο όταν στην ίδια κατηγορία δικαιούχων δραστηριοποιούνται περισσότεροι οργανισμοί διαχείρισης. Ωστόσο είναι δυνατό οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνον ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72§3 Ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιεστικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα (περισσότερα για τη λειτουργία του δημιουργούμενου έτσι διεθνούς δικτύου βλ. Μ.Θ. Μαρίνο, ο.π., σελ. 302, 303). Στην περίπτωση όμως που ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης ζητεί δικαστική προστασία και για συγγενικά δικαιώματα αλλοδαπών φορέων, θα πρέπει για το ορισμένο της αγωγής του να αναφέρει επί πλέον α) τους αλλοδαπούς φορείς και τα έργα τους που διαχειρίζεται στην Ελλάδα, β) τον αλλοδαπό συλλογικό οργανισμό που ανήκουν και γ) να δικαιολογεί τον τρόπο που διαχειρίζεται τα δικαιώματά τους στην Ελλάδα, επικαλούμενος τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας. Διαφορετικά, δεν θα είναι δυνατό να ελεγχθεί για ποιους αλλοδαπούς φορείς συγγενικών δικαιωμάτων αξιώνεται αμοιβή, καθώς και αν πράγματι ο ημεδαπός οργανισμός συλλογικής προστασίας έλκει δικαιώματος από τον αλλοδαπό οργανισμό που ανήκει ο δικαιούχος. Τέλος, σύμφωνα με την παράγραφο 1 του άρθρου 3 του νόμου 2121/1993 το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στο δημιουργό ιδίως την εξουσία να επιτρέπει ή να απαγορεύει, μεταξύ άλλων, την παρουσίαση του έργου στο κοινό, τη δημόσια εκτέλεση του έργου, τη μετάδοση ή αναμετάδοση του έργου στο κοινό με ραδιοφωνία και τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παραλλήλως προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων. Κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον -ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους. Από τις διατάξεις του άρθρου αυτού προκύπτει ότι το περιουσιακό δικαίωμα δίδει στο δημιουργό τη δυνατότητα να εκμεταλλευτεί το έργο του, και απαριθμούνται σ' αυτό ενδεικτικό οι βασικότεροι τρόποι εκμετάλλευσης του έργου. Η απαρίθμηση καθορίζει τους κυριότερους τρόπους εκμετάλλευσης του έργου, οι οποίοι έχουν ένα αυτόνομο οικονομικό περιεχόμενο και οριοθετούνται μεταξύ τους κατά περιεχόμενο (ειδικές περιουσιακές εκφάνσεις). Οι ρυθμισμένες εκφάνσεις του περιουσιακού δικαιώματος

επιδιώκουν σύμφωνα με τη ratio legis του άρθρου 3 να συλλάβουν διαφορετικές μορφές εκμετάλλευσης χωρίς να υπάρχουν διασταυρώσεις, ή, εάν υπάρχουν, θα πρέπει να λυθούν ερμηνευτικά με τελολογική συστολή. Η ενδεικτική απαρίθμηση σε συνδυασμό με την αναγνώριση ενός γενικού δικαιώματος εκμετάλλευσης καθρεφτίζει τη νομοθετική βούληση ότι ο δημιουργός θα πρέπει να αμείβεται επιπλέον για κάθε νέα διεύρυνση του κύκλου αποδεκτών, οι οποίοι έχουν τη δυνατότητα να απολαύσουν ή να χρησιμοποιήσουν το έργο του. Η απαρίθμηση ορισμένων κατά περιεχόμενο πράξεων εκμετάλλευσης αποδίδει εξάλλου την αρχή ότι οφείλεται μόνο μια φορά αμοιβή στο δημιουργό, λόγος που επιβάλλει την προσεκτική οριοθέτηση μεταξύ των ρυθμισμένων περιουσιακών εξουσιών. Περαιτέρω, περιεχόμενο του δικαιώματος για παρουσίαση του έργου στο κοινό είναι η επικοινωνία του κοινού με το έργο με οποιονδήποτε τρόπο κι αν πραγματοποιείται, ζωντανά ή με μέσα τεχνικής, εκτός με αναπαραγωγή του υλικού φορέα ή κυκλοφορία των αντιτύπων. Από τις επιμέρους εκδηλώσεις του δικαιώματος αυτού ο νομοθέτης ειδικότερα αναφέρεται στη δημόσια εκτέλεση και στη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή αναμετάδοση. Ως εκτέλεση νοείται η παρουσίαση του έργου ή της ερμηνείας χωρίς αναπαραγωγή ή κυκλοφορία υλικών φορέων, δηλαδή σε ασώματη μορφή και διακρίνεται σε άμεση και έμμεση αναλόγως με το αν είναι ζωντανή, δηλαδή δια ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών (άμεση) ή όχι, δηλαδή αν επιτυγχάνεται μέσω υλικών φορέων (π.χ. δίσκων, κασετών, ραδιοφωνικής ή τηλεοπτικής εκπομπής) (έμμεση). Εξάλλου, δημόσια, σύμφωνα με τον ορισμό του νόμου, είναι η εκτέλεση που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους. Για τον ειδικότερο προσδιορισμό της έννοιας του ευρύτερου κύκλου προσώπων χρησιμοποιούνται δύο κριτήρια, το ποιοτικό κριτήριο του κοινού και το χωρικό κριτήριο του δημόσιου χώρου. Έτσι κοινό, δηλαδή ευρύτερο κύκλο προσώπων, αποτελούν οι θαμώνες καταστημάτων αναψυχής, οι εργαζόμενοι σε μία μεγάλη επιχείρηση ή εργοστάσιο κλπ, επειδή συνεπεία της διαφοράς προέλευσης και κύκλου ενδιαφερόντων λείπει στην περίπτωση αυτή από τα άτομα ο προσωπικός δεσμός. Επίσης δημόσιος είναι εκείνος ο χώρος που είναι προσιτός σε οποιονδήποτε, ανεξάρτητα αν η είσοδος σ' αυτόν επιτρέπεται με αντάλλαγμα ή δωρεάν, όπως αίθουσες συναυλιών και κινηματογράφων, αίθουσες αερολιμένων, δημόσια συγκοινωνιακά μέσα, όπως αεροπλάνα, τραίνα, πλοία, κοινόχρηστοι χώροι ξενοδοχείων, όπου κατά κανόνα η εκτέλεση έργου είναι δημόσια. Εξάλλου, κατά το άρθρο 249 ΚΠολΔ, «αν η διάγνωση της διαφοράς εξαρτάται ολικά ή εν μέρει από την ύπαρξη ή ανυπαρξία μιας έννομης σχέσης ή την ακυρότητα ή τη διάρρηξη μιας δικαιοπραξίας που συνιστά αντικείμενο άλλης δίκης εκκρεμούς, σε πολιτικό ή διοικητικό δικαστήριο ή από ζήτημα που πρόκειται να κριθεί ή κρίνεται από διοικητική αρχή, το δικαστήριο μπορεί αυτεπαγγέλτως ή ύστερα από αίτηση κάποιου διαδίκου να διατάξει την αναβολή της συζήτησης εωσότου περατωθεί τελεσίδικα ή αμετάκλητα η άλλη δίκη ή εωσότου εκδοθεί από τη διοικητική αρχή απόφαση που δε θα μπορεί να προσβληθεί. Αν η διοικητική αρχή δεν έχει ακόμη ασχοληθεί με την υπόθεση, το δικαστήριο ορίζει προθεσμία, μέσα στην οποία ο διάδικος οφείλει να προκαλέσει με αίτηση την ενέργεια της αρχής». Παρά τη γραμματική διατύπωση της ανωτέρω διατάξεως, η οποία αναφέρεται σε αναβολή της συζητήσεως, πρόκειται ενταύθα περί αναστολής της δίκης (ΑΠ 263/2008, ΑΠ 729/2006 Τρ.Νομ.Πληρ. Νόμος, ΑΠ 215/1999 ΕΛΛΔνη 40.635, ΕφΠατρ 723/1983 Δ 15.280). Από τη διατύπωση και την έννοια της διατάξεως αυτής που έχει θεσπισθεί για να αποφεύγεται η έκδοση αντιφατικών αποφάσεων και για την εναρμόνιση της δικαστικής κρίσης σχετικά με το ίδιο ζήτημα ή από άλλο λόγο, ώστε να επιτευχθεί η ορθή εκτίμηση της διαφοράς (ΕΑ 370/1993 ΕΛΛΔνη 1994.492) και η κατά ταυτόσημο τρόπο επίλυση αυτής ή αξιώσεως

που γενεσιουργό αιτία έχουν την (ήδη παραλλήλως κρινόμενη ενώπιον άλλου δικαστηρίου ή διοικητικής αρχής) διαφορά αυτήν και εντεύθεν να διασφαλιστεί το κύρος της δικαιοσύνης αλλά και για την οικονομία της δίκης, εκεί όπου δεν βοηθάει η ένσταση της εκκρεμοδικίας, προκύπτει ότι, εναπόκειται στη διακριτική εξουσία του δικαστηρίου να διατάξει την αναστολή ή να προχωρήσει περαιτέρω στην έρευνα της διαφοράς, όταν για το ίδιο θέμα συγγενικών δικαιωμάτων ελλήνων ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, ζητούν να καθοριστεί από το Δικαστήριο η εύλογη ενιαία αμοιβή που δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτούς κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών να λάβουν για το έτος 2007 από την εναγόμενη εταιρία, η οποία διατηρεί επιχείρηση ξενοδοχείου κατηγορίας LUX στη , με το διακριτικό τίτλο «.....», όπου παρουσιάζει καθημερινά σε αόριστο αριθμό προσώπων και συγκεκριμένα στους πελάτες του ερμηνείες και παραγωγές των μελών τους με τη χρήση υλικών φορέων εικόνας και ήχου, που έχουν νόμιμα εγγραφεί, έχοντας εγκαταστήσει τηλεόραση και ραδιόφωνο στα 177 δωμάτια του ξενοδοχείου, επειδή αυτή αρνείται να προσέλθει σε σχετική συμφωνία μαζί τους και σε οποιαδήποτε καταβολή, Ειδικότερα οι ενάγοντες ζητούν να αναγνωριστεί η εύλογη ενιαία για όλους τους αμοιβή για το έτος 2007 στο ποσό των 0,20 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή 73,00 ευρώ ανά δωμάτιο για το έτος 2007, να καθοριστεί και να επιδικαστεί η εύλογη ενιαία για όλους τους αμοιβή η καταβλητέα από την εναγόμενη σε 14.148,50 ευρώ, συμπεριλαμβανομένου και του ΦΠΑ των τιμολογίων που θα εκδώσουν σχετικά για τα ποσά αυτά, καθώς και να επιμερισθεί η εύλογη αμοιβή σε κάθε κατηγορία που εκπροσωπείται από αυτούς κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, συγκεκριμένα δε να προσδιοριστεί σε ποσοστό 50% του συνολικώς αιτουμένου ποσού για τους ηθοποιούς, σε 25% για τους παραγωγούς, σε 12,5% για τους μουσικούς και σε 12,5% για τους τραγουδιστές να υποχρεωθεί η εναγόμενη να τους καταβάλει το παραπάνω ποσό νομιμότοκα από την 1.1.2007, οπότε κατέστησαν απαιτητές οι ανωτέρω αξιώσεις τους, άλλως από την κατάθεση αίτησης ασφαλιστικών μέτρων και όχληση της εναγομένης, άλλως από την επίδοση της αγωγής, να κηρυχθεί η παρούσα απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί η εναγόμενη στη δικαστική τους δαπάνη.

Με το περιεχόμενο αυτό, η υπό κρίση αγωγή νόμιμα φέρεται για συζήτηση ενώπιον του αρμοδίου καθ' ύλην και κατά τόπο δικαστηρίου αυτού, (άρθρα 14§2 και 22 ΚΠολΔ), που δικάζει κατά την τακτική διαδικασία, έχει καταβληθεί το αναλογούν στο καταψηφιστικό αίτημά της τέλος δικαστικού ενσήμου (βλ. τα υπ'αριθμ. 316373, 316374, 150840 και 267133/2009 αγωγόσημα, που προσκομίζουν οι ενάγοντες) και είναι ορισμένη, παρά τα αντίθετα υποστηριζόμενα από την εναγόμενη, καθόσον δεν ήταν αναγκαίο να αναφέρονται στην αγωγή όλα τα έργα των μελών των εναγόντων, αφού αναφέρονται σε αυτήν, έστω δειγματοληπτικά όπως επιτρέπει το άρθρο 55§3 Ν. 2121/1993, συγκεκριμένοι καλλιτέχνες και τα έργα φορέων συγγενικών δικαιωμάτων που διαχειρίζονται και έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από την εναγόμενη. Ωστόσο, δεδομένου ότι ο Άρειος Πάγος με την υπ'αριθμ. 161/19.1.2009 (Τρ.Νομ.Πληρ. Νόμος) απόφασή του έχει απευθύνει προς το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων το ερώτημα αν απλώς και μόνο η τοποθέτηση, από τον ξενοδόχο στα δωμάτια του ξενοδοχείου, συσκευών τηλεόρασης και η σύνδεσή τους με την εγκατεστημένη στο ξενοδοχείο κεντρική κεραία, χωρίς καμία άλλη ενέργεια ή μεσολάβηση ή παρέμβαση του ξενοδόχου, συνιστούν παρουσίαση του έργου στο κοινό κατά την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 της οδηγίας 2001/29/EK και ειδικότερα αν σύμφωνα με την από 7.12.2006 απόφαση του ΔΕΚ (υπόθεση C 306/05 Sociedad General de Autores Y Editores de Espana (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA) υπάρχει εν προκειμένω διανομή σήματος, μέσω συσκευών τηλεόρασης στους πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του ξενοδοχείου, με σχετική τεχνική παρέμβαση του

ξενοδόχου, το νομικό ζήτημα για το οποίο πρέπει να αποφανθεί το παρόν Δικαστήριο, προκειμένου να κριθεί η νομική βασιμότητα της υπό κρίση αγωγής, είναι το ίδιο με αυτό που εκκρεμεί στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, μετά την ανωτέρω υποβολή προδικαστικού ερωτήματος εκ μέρους του Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου της χώρας, και συνακόλουθα τούτων και σύμφωνα με όσα αναπτύχθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας, πρέπει κατ' εφαρμογή του άρθρου 249 ΚΠολΔ, να ανασταλεί η έκδοση οριστικής απόφασης επί της υπό κρίση αγωγής μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης του ΔΕΚ επί του ως άνω ζητήματος, προκειμένου να αποφευχθεί η έκδοση ενδεχομένου αντιφατικών αποφάσεων και να επιτευχθεί η ασφαλέστερη διάγνωση της διαφοράς, καθώς και η ενότητα της νομολογίας και εντεύθεν να διασφαλισθεί το κύρος της δικαιοσύνης. Δικαστικά έξοδα δεν επιδικάζονται διότι η απόφαση δεν είναι οριστική.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΝΑΣΤΕΛΛΕΙ την εκδίκαση της αγωγής, έως ότου εκδοθεί οριστική απόφαση επί του αναφερομένου στο σκεπτικό της παρούσας προδικαστικού ερωτήματος που έχει απευθύνει ο Άρειος Πάγος με την υπ' αριθμ. 161/19.1.2009 απόφασή του προς το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, από το τελευταίο.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στη στις 29 Οκτωβρίου 2009.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ